

**RADA
UNII EUROPEJSKIEJ**

**Bruksela, 24 września 2008 r. (02.10)
(OR. en)**

13440/08

LIMITE

ASIM 72

NOTA

Od: Prezydencja

Do: Rada

Nr poprz. dok.: 13189/08 ASIM 68

Dotyczy: Europejski pakt o imigracji i azylu

Delegacje otrzymują w załączeniu projektu tekstu dotyczący europejskiego paktu o imigracji i azylu.

Europejski pakt o imigracji i azylu

Prowadzony od pół wieku projekt polityczny i cywilizacyjny, dzięki któremu tworzy się i zacieśnia Unia Europejska, umożliwił osiągnięcie znacznych postępów. Jednym z najbardziej widocznych rezultatów tego przedsięwzięcia jest stworzenie rozległego obszaru swobodnego przepływu osób, który obejmuje obecnie większą część Europy. Taki rozwój sytuacji pozwolił na bezprecedensowe zwiększenie zakresu swobód, z jakich korzystają zarówno obywatele europejscy, jak i obywatele państw trzecich, bez przeszkód poruszający się po tym wspólnym terytorium. W istotny sposób wpływa to również na wzrost gospodarczy i dobrobyt. Rozszerzenie strefy Schengen, to niedawne i to planowane, jeszcze zwiększa swobodny przepływ osób.

Międzynarodowe migracje będą miały miejsce tak długo, jak długo między różnymi regionami świata istnieć będą różnice w poziomie zamożności i stopniu rozwoju. Można je postrzegać jako szansę, gdyż sprzyjają one wymianie osób i wymianie gospodarczej, a także umożliwiają ludziom realizację ich aspiracji. Mogą się też przyczyniać do wzrostu gospodarczego Unii Europejskiej i państw członkowskich, które potrzebują migrantów ze względu na stan rynku pracy lub sytuację demograficzną. Ponadto dostarczają one środków migrantom i państwowi, z których oni pochodzą, a tym samym przyczyniają się do ich rozwoju. Zresztą założenie, że imigracja zniknie całkowicie, wydaje się zarówno nierealistyczne, jak i niebezpieczne.

Rada Europejska przyjęła w grudniu 2005 roku podejście globalne do kwestii migracji i potwierdza, że wciąż ono obowiązuje. Ponownie wyraża przekonanie, że kwestie migracji są integralną częścią stosunków zewnętrznych Unii i że harmonijne i skuteczne zarządzanie migracją powinno mieć charakter globalny, a zatem obejmować jednocześnie organizację legalnej migracji i zwalczanie nielegalnej imigracji; oba te czynniki sprzyjają synergii między migracją a rozwojem. Rada Europejska jest przekonana, że podejście globalne do kwestii migracji może mieć sens tylko wtedy, gdy państwa pochodzenia, tranzytu i docelowe będą prowadzić ścisłą współpracę partnerską.

Unia Europejska nie dysponuje jednak środkami umożliwiającymi jej godne przyjęcie wszystkich migrantów, którzy mają nadzieję rozpocząć w niej lepsze życie. Niedostatecznie kontrolowana imigracja może stanowić zagrożenie dla spójności społecznej państw będących jej celem. Organizując imigrację, należy zatem wziąć pod uwagę zdolności przyjmowania, jakimi dysponuje Europa, jeśli chodzi o rynek pracy, zakwaterowanie, usługi sanitarne, edukacyjne i socjalne, a także należy chronić migrantów przed niebezpieczeństwem wykorzystywania ich przez sieci przestępcze.

Stworzenie wspólnego obszaru swobodnego przepływu osób sprawia również, że państwa członkowskie muszą stawić czoła nowym wyzwaniom. Postępowanie jednego państwa może naruszyć interesy pozostałych. Następstwem wstępu na terytorium jednego państwa członkowskiego może być wstęp na terytorium pozostałych państw członkowskich. Bezwzględnie konieczne jest zatem, by każde państwo członkowskie brało pod uwagę interesy swoich partnerów, gdy określa i wprowadza w życie swoje polityki w zakresie imigracji, integracji i azylu.

W tym kontekście państwa członkowskie Unii Europejskiej od około dwudziestu lat starają się zbliżyć swoje polityki w tych dziedzinach. Rada Europejska z zadowoleniem odnosi się do postępów już osiągniętych na tym polu: zniesienia kontroli granicznych na większej części terytorium europejskiego, przyjęcia wspólnej polityki wizowej, harmonizacji kontroli na granicach zewnętrznych i norm stosowanych w dziedzinie azylu, zbliżania niektórych warunków imigracji legalnej, współpracy w dziedzinie zwalczania nielegalnej imigracji, stworzenia agencji FRONTEX, udostępnienia specjalnych funduszy; wszystko to jest przejawem solidarności między państwami członkowskimi. Rada Europejska ze szczególnym zadowoleniem przyjmuje istotne postępy dokonane w ramach programu z Tampere (1999–2004) oraz programu haskiego (2004–2009) i podejmuje się zrealizować te programy do końca.

Wierna wartościom, które od samego początku nieustannie przyświecają projektowi europejskiemu i wdrażanym politykom, Rada Europejska uroczyście potwierdza, że polityki w zakresie migracji i azylu powinny być zgodne z normami prawa międzynarodowego, zwłaszcza z tymi spośród nich, które odnoszą się do praw człowieka, do godności jednostki i do uchodźców.

Choć faktem jest, że dokonano postępów na drodze ku wspólnej polityce w zakresie imigracji i azylu, niezbędne są dalsze postępy.

W przekonaniu, że konsekwentne podejście jest istotnym elementem umożliwiającym dodanie kwestii zarządzania migracjami do ogólnych celów Unii Europejskiej, Rada Europejska uważa, że nadszedł moment, by w duchu wzajemnej odpowiedzialności i solidarności między państwami członkowskimi, ale także w duchu partnerstwa z państwami trzecimi nadać tempa definiowaniu wspólnej polityki w zakresie imigracji i azylu, w której pod uwagę wzięte zostaną zarówno zbiorowy interes Unii Europejskiej, jak i szczególna sytuacja każdego z państw członkowskich.

W tym duchu i w świetle komunikatu Komisji z dnia 17 czerwca 2008 r. Rada Europejska postanawia przyjąć uroczyście niniejszy europejski pakt o imigracji i azylu. Świadoma, że pełne wdrożenie paktu będzie prawdopodobnie wymagać – w niektórych dziedzinach – zmian ram prawnych, a zwłaszcza podstaw traktatowych, Rada Europejska podejmuje tym samym pięć podstawowych zobowiązań, które będą nadal przekształcane w konkretne działania, w szczególności przyjmą one postać programu, który zastąpi program haski w 2010 roku:

- organizowanie legalnej imigracji, biorąc pod uwagę priorytety, potrzeby i zdolności przyjmowania określone przez każde państwo członkowskie, i sprzyjanie integracji;
- zwalczanie nielegalnej imigracji, zwłaszcza poprzez zapewnienie powrotów cudzoziemców przebywających nielegalnie do państw pochodzenia lub tranzytu;
- zwiększenie skuteczności kontroli granicznych;
- budowa Europy, która będzie miejscem azylu;
- stworzenie globalnego partnerstwa z państwami pochodzenia i tranzytu przez sprzyjanie synergii między migracją a rozwojem.

*

* *

I) Organizowanie legalnej imigracji, biorąc pod uwagę priorytety, potrzeby i zdolności przyjmowania określone przez każde państwo członkowskie, i sprzyjanie integracji

Rada Europejska uważa, że legalna imigracja powinna zależeć od chęci obu stron, migranta i państwa przyjmującego, a jej celem powinna być obopólna korzyść. Przypomina, że każde państwo członkowskie samo podejmuje decyzję co do warunków wstępu migrantów legalnych na jego terytorium, a w stosownych przypadkach samo ustala ich liczbę. Kontyngenty, które mogą być skutkiem tych ustaleń, można by określać w partnerstwie z państwami pochodzenia. Rada Europejska apeluje do państw członkowskich o wdrożenie polityki imigracji zorganizowanej – zależnej zwłaszcza od wszelkich potrzeb rynków pracy – i wspólnie skoordynowanej przy uwzględnieniu wpływu, jaki może ona mieć na inne państwa członkowskie. Rada Europejska podkreśla ponadto wagę, jaką należy przykładąć do takiej polityki, która umożliwi równe traktowanie imigrantów i ich harmonijną integrację ze społeczeństwem państwa przyjmującego.

W tym celu Rada Europejska postanawia:

- a) zachęcać państwa członkowskie i Komisję do wprowadzenia – z poszanowaniem wspólnotowego dorobku prawnego i priorytetów Wspólnoty, uwzględniając potencjalne zasoby ludzkie w ramach Unii Europejskiej i przy użyciu środków, jakie wydają im się najwłaściwsze – polityk imigracji zawodowej, w których uwzględnione zostaną wszystkie potrzeby rynku pracy poszczególnych państw członkowskich, zgodnie z konkluzjami Rady Europejskiej z dnia 13 i 14 marca 2008 r.;
- b) zwiększyć atrakcyjność Unii Europejskiej dla pracowników wysoko wykwalifikowanych i przedsięwziąć nowe środki jeszcze bardziej ułatwiające przyjmowanie studentów i naukowców oraz ich poruszanie się w obrębie Unii;
- c) zachęcając – zgodnie z konkluzjami Rady Europejskiej z dnia 14 grudnia 2007 r. – do migracji czasowej i cyrkulacyjnej, zadbać o to, by polityki te nie prowadziły do drenażu mózgów;

- d) lepiej regulować imigrację członków rodziny, zachęcając każde państwo członkowskie, by – przy poszanowaniu Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności – w ustawodawstwie krajowym, z wyjątkiem szczególnych kategorii, brało pod uwagę swoje zdolności przyjmowania, a także możliwości integrowania się rodzin, szacowane na podstawie poziomu środków, jakimi te rodziny dysponują, i warunków zakwaterowania w państwie docelowym, a także na podstawie np. ich znajomości języka tego państwa;
- e) zwiększyć wymianę informacji na temat migracji, w razie potrzeby usprawniając istniejące narzędzia;
- f) lepiej informować o możliwościach i warunkach imigracji legalnej, w szczególności przez jak najszybsze wprowadzenie niezbędnych do tego instrumentów;
- g) zgodnie ze wspólnymi zasadami uzgodnionymi w 2004 roku przez Radę – zachęcać państwa członkowskie do wprowadzenia, przy zastosowaniu procedur i użyciu środków, które wydają im się najlepiej do tego przydatne, ambitnych polityk sprzyjających harmonijnej integracji w państwie przyjmującym migrantów, którzy mają możliwość zamieszkania tam na stałe; polityki te, przy realizacji których państwa przyjmujące będą musiały podjąć poważne wysiłki, będą musiały gwarantować zachowanie równowagi między prawami migrantów (**w szczególności** dostęp do edukacji, pracy, bezpieczeństwa oraz usług publicznych i socjalnych), jak i ich obowiązkami (poszanowanie prawa państwa przyjmującego). Obejmą one konkretne środki sprzyjające nauce języka i dostępowi do zatrudnienia, które są zasadniczymi warunkami integracji; zostanie w nich położony nacisk na poszanowanie tożsamości państw członkowskich i Unii Europejskiej oraz na poszanowanie podstawowych wartości, takich jak prawa człowieka, wolność myśli, demokracja, tolerancja, równość płci i obowiązek szkolny. Rada Europejska wzywa także państwa członkowskie, by wprowadziły odpowiednie środki w celu uwzględnienia konieczności zwalczania wszelkich form dyskryminacji, na jaką migranci mogą być narażeni;
- h) propagować wymianę informacji dotyczących najlepszych stosowanych praktyk – zgodnie ze wspólnymi zasadami uzgodnionymi w 2004 roku przez Radę – w dziedzinie przyjmowania i integracji, a także wspólnotowych środków wsparcia krajowych polityk w zakresie integracji.

II) Zwalczenie nielegalnej imigracji, zwłaszcza poprzez zapewnienie skutecznych powrotów cudzoziemców przebywających nielegalnie do państw pochodzenia lub tranzytu

Rada Europejska potwierdza swoje zdeterminowanie, by zwalczać nielegalną imigrację. Przypomina, że przykłada dużą wagę do faktycznego stosowania trzech podstawowych zasad:

- konieczne jest pogłębienie współpracy państw członkowskich i Komisji z państwami pochodzenia i tranzytu, tak by zwalczać nielegalną imigrację w ramach podejścia globalnego do kwestii migracji;
- cudzoziemcy nielegalnie przebywający na terytorium państw członkowskich muszą opuścić to terytorium. Każde państwo członkowskie zobowiązuje się do zadbania, by ta zasada była faktycznie stosowana z poszanowaniem prawa i godności zainteresowanych osób, preferując rozwiązanie polegające na powrocie dobrowolnym, i uznaje decyzje o powrotach podjęte przez inne państwo członkowskie;
- wszystkie państwa mają obowiązek readmisji swoich obywateli, którzy nielegalnie przebywają na terytorium innego państwa.

W tym celu Rada Europejska postanawia:

- a) podczas rozpatrywania kwestii legalizacji pobytu ze względów humanitarnych lub ekonomicznych w ramach przepisów krajowych ograniczyć się do analizy indywidualnych przypadków i nie traktować ich zbiorowo;
- b) zawrzeć – z tymi państwami, w przypadku których jest to konieczne – umowy o readmisji, na poziomie Wspólnoty lub w ramach stosunków dwustronnych, tak by każde państwo członkowskie dysponowało narzędziami prawnymi umożliwiającymi wydalenie cudzoziemców przebywających nielegalnie; przeprowadzona zostanie ocena skuteczności wspólnotowych umów o readmisji; mandaty dotyczące negocjacji, które jeszcze się nie zakończyły, zostaną poddane przeglądowi; państwa członkowskie i Komisja będą ściśle współpracować przy okazji negocjowania przyszłych umów o readmisji na poziomie Wspólnoty;

- c) czuwać nad tym, by w ramach polityk dotyczących wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich lub w stosownym przypadku innych polityk, w tym w ramach swobodnego przepływu osób, zapobiegać zagrożeniom związanym z nielegalną imigracją;
- d) rozwijać współpracę między państwami członkowskimi, wykorzystując – na zasadzie dobrowolności i w razie konieczności – wspólne systemy, by zapewnić wydalanie cudzoziemców przebywających nielegalnie (identyfikacja biometryczna nielegalnych imigrantów, wspólne loty, ...);
- e) wzmocnić współpracę z państwami pochodzenia i tranzytu w ramach podejścia globalnego do kwestii migracji, tak by zwalczać nielegalną imigrację – w szczególności prowadzić z tymi państwami ambitną politykę współpracy policyjnej i sądowej, służąc walce z międzynarodowymi sieciami przestępczymi zajmującymi się przemytem migrantów i handlem ludźmi – oraz by lepiej informować społeczeństwa narażone na zagrożenia, mając na celu unikanie tragedii, do jakich może dojść, w szczególności na morzu;
- f) zachęcać państwa członkowskie, by w szczególności z wykorzystaniem instrumentów wspólnotowych utworzyły systemy zachęt, przewidujące pomoc w dobrowolnym powrocie i wymieniały między sobą informacje na ten temat, co umożliwi przede wszystkim zapobieganie ponownym powrotom do Unii Europejskiej osób, które już skorzystały z takiej pomocy;
- g) zachęcać państwa członkowskie do stanowczej walki, także w interesie migrantów, przy zastosowaniu odstrasżających i proporcjonalnych kar, z osobami, które wykorzystują nielegalnie przebywających cudzoziemców (pracodawcy, ...);
- h) w pełni stosować przepisy wspólnotowe, zgodnie z którymi decyzja o wydaleniu podjęta w jednym państwie członkowskim obowiązuje na całym terytorium Unii Europejskiej, a w związku z tym informacja o takiej decyzji w systemie informacyjnym Schengen (SIS) nakłada na inne państwa członkowskie obowiązek uniemożliwienia takiej osobie wjazdu i pobytu na ich terytorium.

III) Zwiększenie skuteczności kontroli granicznych

Rada Europejska przypomina, że kontrola granic zewnętrznych jest obowiązkiem każdego państwa członkowskiego w odniesieniu do tej części granicy, która do niego należy. Kontrola ta, dająca wstęp na wspólny obszar swobodnego przepływu osób, jest wykonywana w duchu współodpowiedzialności i w imieniu wszystkich państw członkowskich. Warunki wydawania wiz poza granicą zewnętrzną powinny stanowić nieodłączną część zintegrowanego zarządzania tą granicą. Te spośród państw członkowskich, które ze względu na swoje położenie geograficzne są narażone na napływ imigrantów lub które dysponują ograniczonymi środkami, powinny móc liczyć na rzeczywistą solidarność Unii Europejskiej.

W tym celu Rada Europejska postanawia:

- a) zachęcać państwa członkowskie i Komisję do uruchomienia wszystkich dostępnych im środków w celu zapewnienia skuteczniejszej kontroli zewnętrznych granic lądowych, morskich i powietrznych;
- b) upowszechnić, za pomocą wizowego systemu informacyjnego (VIS), nie później niż do 1 stycznia 2012 r., wydawanie wiz biometrycznych, niezwłocznie pogłębić współpracę między konsulatami państw członkowskich, na ile to możliwe łączyć dostępne im zasoby i stopniowo dążyć do stworzenia – na zasadzie dobrowolności – wspólnych służb konsularnych odpowiedzialnych za wydawanie wiz;
- c) przekazać agencji FRONTEX – w poszanowaniu **roli i obowiązków** spoczywających na państwach członkowskich – środki, które umożliwią jej pełną realizację misji koordynującej zarządzanie granicą zewnętrzną Unii Europejskiej, ułatwią stawianie czoła sytuacjom kryzysowym i prowadzenie, na wniosek państw członkowskich, niezbędnych – czasowych lub stałych – operacji zgodnie w szczególności z konkluzjami Rady z dnia 5 i 6 czerwca 2008 r. W świetle wyników oceny tej agencji wzmocniona zostanie jej rola i zwiększone środki operacyjne, którymi dysponuje; możliwe stanie się również podjęcie decyzji co do utworzenia wyspecjalizowanych biur, przy czym pod uwagę zostaną wzięte różnice w sytuacji poszczególnych państw członkowskich, w szczególności jeśli chodzi o wschodnie granice lądowe i południowe granice morskie: utworzenie takich biur w żadnym przypadku nie powinno podważać unikalności agencji FRONTEX. Ponadto można będzie zbadać możliwość stworzenia europejskiego systemu straży granicznych;

- d) w duchu solidarności bardziej uwzględniać trudności, jakie napotykają państwa członkowskie, w których ma miejsce nieproporcjonalny napływ migrantów, i w tym celu zwrócić się do Komisji o przedstawienie wniosków;
- e) rozpocząć wykorzystywanie narzędzi nowoczesnych technologii, zapewniających interoperacyjność systemów i umożliwiających skuteczne zintegrowane zarządzanie zewnętrzną granicą zgodnie z konkluzjami Rady Europejskiej z dnia 19 i 20 czerwca 2008 r. i z konkluzjami Rady z dnia 5 i 6 czerwca 2008 r. Począwszy od 2012 roku i w świetle wniosków Komisji należy położyć nacisk na wprowadzenie elektronicznej rejestracji wjazdów i wyjazdów, a także uproszczoną procedurę dla obywateli Unii Europejskiej i innych podróżnych;
- f) pogłębiać współpracę z państwami pochodzenia lub tranzytu w celu wzmocnienia kontroli granicy zewnętrznej i w celu walki z nielegalną imigracją; dokonać tego można, zwiększając pomoc, jakiej udziela Unia Europejska na szkolenie i wyposażenie personelu tych państw odpowiedzialnego za kontrolowanie przepływów migracyjnych;
- g) usprawnić przeprowadzanie oceny Schengen i zwiększyć jej częstotliwość, zgodnie z konkluzjami Rady z dnia 5–6 czerwca 2008 r.

IV) Budowa Europy, która będzie miejscem azylu

Rada Europejska uroczyście przypomina, że każdy prześladowany cudzoziemiec ma prawo otrzymać pomoc i ochronę na terytorium Unii Europejskiej na podstawie Konwencji genewskiej z dnia 28 lipca 1951 r. dotyczącej statusu uchodźców, zmienionej protokołem z Nowego Jorku z dnia 31 stycznia 1967 r. i innymi odpowiednimi traktatami. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje postępy we wprowadzaniu w życie wspólnego europejskiego systemu azylowego osiągnięte w ostatnich latach dzięki wdrożeniu minimalnych wspólnych norm. Stwierdza jednak, że między państwami członkowskimi nadal istnieją głębokie różnice, jeśli chodzi o przyznawanie ochrony i o formy, jakie ta pomoc przybiera. Rada Europejska przypomina, że przyznawanie ochrony, a zwłaszcza statusu uchodźcy należy do każdego państwa członkowskiego, uważa jednak, że nadszedł moment, by podjąć nowe inicjatywy mające na celu zakończenie wprowadzania wspólnego europejskiego systemu azylowego przewidzianego w programie haskim i zapewnienie w ten sposób – zgodnie z propozycją Komisji w planie działania w sprawie azylu – wyższego poziomu ochrony. Na tym nowym etapie prac należy utrzymać ścisły dialog z Wysokim Komisarzem ONZ ds. Uchodźców. Wreszcie Rada Europejska podkreśla, że niezbędne wzmocnienie kontroli na granicach europejskich nie może utrudniać dostępu do systemów ochrony osobom, które mają prawo z nich korzystać.

W tym celu Rada Europejska postanawia:

- a) utworzyć w 2009 roku europejskie biuro wsparcia, które będzie miało za zadanie ułatwiać wymianę informacji, analiz i doświadczeń między państwami członkowskimi i rozwijać współpracę w konkretnych dziedzinach między administracjami odpowiedzialnymi za rozpatrywanie wniosków o azyl. Biuro to nie będzie dysponować prawem do wydawania poleceń ani prawem do podejmowania decyzji; będzie sprzyjać, na podstawie wspólnej wiedzy na temat państw pochodzenia, uspojnieniu praktyk, procedur, a w konsekwencji decyzji krajowych;
- b) zachęcić Komisję do przedstawienia wniosków, które umożliwią ustanowienie – w miarę możliwości w 2010 roku, ale nie później niż w 2012 roku – jednej procedury azylowej, zawierającej wspólne gwarancje, a także przyjęcie jednolitych statusów uchodźcy i osoby korzystającej z ochrony uzupełniającej;

- c) wprowadzić, w przypadku kryzysu w państwie członkowskim polegającego na masowym napływie osób ubiegających się o azyl, procedury umożliwiające z jednej strony oddelegowanie urzędników innych państw członkowskich do wsparcia tego państwa, a z drugiej strony – wykazanie w interesie tego państwa rzeczywistej solidarności przez lepszą realizację istniejących programów wspólnotowych. Względem tych państw członkowskich, w których ma miejsce szczególny i nieproporcjonalny napływ osób ubiegających się o azyl, wynikający w szczególności z położenia geograficznego lub sytuacji demograficznej tych państw, zasada solidarności powinna również mieć na celu wspieranie – w sposób dobrowolny i skoordynowany – lepszego rozmieszczenia osób korzystających z pomocy międzynarodowej przez przeniesienie niektórych z tych osób z takich państw członkowskich do innych, czuwając przy tym, by nie dochodziło do nadużyć systemów azylowych. Zgodnie z tymi zasadami Komisja, w stosownych przypadkach i w konsultacji z Wysokim Komisarzem ONZ ds. Uchodźców, będzie ułatwiać takie dobrowolne i skoordynowane rozmieszczenia. Takie rozmieszczenia powinny być finansowane ze szczególnych środków udostępnionych w tym celu w ramach istniejących wspólnotowych instrumentów finansowych, zgodnie z procedurami budżetowymi.
- d) zacieśnić współpracę z Wysokim Komisarzem ONZ ds. Uchodźców, aby zapewnić lepszą ochronę osobom, które składają wniosek poza terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej; współpraca ta będzie polegać na:
- dobrowolnym wprowadzaniu rozwiązania polegającego na osiedlaniu się na terytorium Unii Europejskiej osób objętych ochroną przez Wysokiego Komisarza ONZ ds. Uchodźców, zwłaszcza w ramach regionalnych programów ochrony;
  - zachęcaniu Komisji do przedstawienia w porozumieniu z Wysokim Komisarzem ONZ ds. Uchodźców propozycji współpracy z państwami trzecimi, aby wzmocnić zdolności ich systemów ochrony.
- e) wezwać państwa członkowskie do zapewnienia personelowi zajmującemu się kontrolami granic zewnętrznych szkolenia na temat praw i obowiązków w dziedzinie ochrony międzynarodowej.

V) Stworzenie globalnego partnerstwa z państwami pochodzenia i tranzytu przez sprzyjanie synergii między migracją a rozwojem

Przypominając swoje konkluzje z grudnia 2005 roku, grudnia 2006 roku i czerwca 2007 roku, Rada Europejska potwierdza, że nadal uważa za bardzo istotne podejście globalne do kwestii migracji, które było impulsem dla zwołania konferencji z udziałem przedstawicieli Europy i Afryki w Rabacie i Trypolisie w 2006 roku oraz szczytu Europa–Afryka w Lizbonie w 2007 roku. Rada Europejska jest przekonana, że podejście to, które dotyczy w równym stopniu organizacji legalnej migracji, zwalczania nielegalnej imigracji oraz synergii między migracjami a rozwojem, z korzyścią dla wszystkich zainteresowanych państw i samych migrantów, jest bardzo słusznym podejściem zarówno na wschodzie, jak i na południu. Migracja powinna stać się istotnym elementem stosunków zewnętrznych państw członkowskich i Unii, co zakłada uwzględnianie w stosunkach z poszczególnymi państwami trzecimi jakości prowadzonego z nimi dialogu na tematy migracji.

Na tej podstawie Rada Europejska zobowiązuje się do wspierania rozwoju danych państw i do zawarcia z nimi ścisłego partnerstwa, sprzyjając synergii między migracją a rozwojem.

W tym celu Rada Europejska postanawia:

- a) zawrzeć na szczeblu Wspólnoty lub w ramach stosunków dwustronnych umowy z państwami pochodzenia i tranzytu zawierające stosowne postanowienia dotyczące możliwości legalnej migracji – dostosowanej do sytuacji na rynkach pracy w państwach członkowskich – readmisji i zwalczania nielegalnej imigracji, a także dotyczące rozwoju państw pochodzenia i tranzytu; Rada Europejska zachęca państwa członkowskie i Komisję, by uzgadniały cele i ograniczenia tych dwustronnych umów oraz umów o readmisji i by się o nich wzajemnie informowały;
- b) zachęcać państwa członkowskie, aby w ramach swoich możliwości tworzyły obywatelom państw partnerskich, na wschodzie i na południu Europy, szanse na legalną imigrację – dostosowane do sytuacji na rynkach pracy tych państw członkowskich – które pozwolą tym obywatelom odbyć szkolenia lub nabyć doświadczenie zawodowe i zgromadzić oszczędności, którą będą mogli spożytkować dla własnego państwa. Rada Europejska wzywa państwa członkowskie, by przy tej okazji zachęcały do migracji czasowej lub cyrkulacyjnej, aby uniknąć drenażu mózgów;

- c) prowadzić politykę współpracy z państwami pochodzenia i tranzytu, której celem będzie zniechęcanie do nielegalnej imigracji lub jej zwalczanie, zwłaszcza dzięki wzmocnieniu zdolności tych państw;
- d) skuteczniej łączyć politykę w zakresie migracji z polityką na rzecz rozwoju, analizując sposób, w jaki mogą one – przy zachowaniu spójności z innymi aspektami polityki na rzecz rozwoju i milenijnymi celami rozwoju – przynosić korzyści regionom, z których pochodzą imigranci. Rada Europejska zachęca państwa członkowskie i Komisję, by szczególnie przychylnie i zgodnie z priorytetami sektorowymi określonymi wraz z państwami partnerskimi traktowały przy tym projekty na rzecz solidarnego rozwoju, które prowadzą do polepszenia warunków życia ludności, na przykład w zakresie wyżywienia lub w dziedzinie zdrowia, edukacji, szkolenia zawodowego i zatrudnienia;
- e) propagować działania na rzecz wspólnego rozwoju, które pozwolą migrantom uczestniczyć w rozwoju swoich państw pochodzenia. Rada Europejska zaleca państwom członkowskim, by sprzyjały wprowadzaniu szczególnych instrumentów finansowych zachęcających migrantów do dokonywania za jak najniższą opłatą bezpiecznych transferów oszczędności do ich państw w celu inwestowania lub pokrycia kosztów opieki społecznej;
- f) zdecydowanie wprowadzać w życie partnerstwo między Unią Europejską a Afryką, zawarte w Lizbonie w grudniu 2007 roku, wnioski z pierwszego posiedzenia ministrów eurośródziemnomorskich poświęconego migracji, które miało miejsce w listopadzie 2007 roku w Albufeirze, a także plan działania z Rabatu i zwołać w tym celu drugą konferencję ministrów europejskich i afrykańskich poświęconą migracji i rozwojowi, by jesienią 2008 roku w Paryżu podjąć decyzję co do konkretnych środków; opracowywać, zgodnie z wnioskami konferencji z czerwca 2007 roku, podejście globalne do kwestii migracji na wschodzie i południowym wschodzie Europy i w tym zakresie z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę dotyczącą konferencji ministerialnej na ten temat, która ma mieć miejsce w kwietniu 2009 roku w Pradze; dalej prowadzić obecne dialogi polityczne sektorowe, zwłaszcza z krajami Ameryki Łacińskiej, Karaibów i Azji w celu pogłębienia wzajemnego zrozumienia wyzwań związanych z migracją i wzmocnienia dotychczasowej współpracy;

- g) przyspieszyć rozpoczęcie stosowania uprzywilejowanych narzędzi przewidzianych w podejściu globalnym do kwestii migracji (saldo migracji, platformy współpracy, partnerstwa na rzecz mobilności i programy w zakresie migracji cyrkulacyjnej), dbając o zachowanie równowagi między szlakami migracji prowadzonymi z południa, a szlakami prowadzonymi ze wschodu i południowego wschodu, a także uwzględniać doświadczenia nabyte podczas negocjowania umów wspólnotowych i dwustronnych z państwami pochodzenia i tranzytu dotyczących migracji i readmisji, a także pilotażowych partnerstw na rzecz mobilności;
- h) w trakcie wdrażania tych różnorodnych działań – dbać o to, by były one spójne z innymi aspektami polityki w dziedzinie współpracy na rzecz rozwoju, w szczególności z Konsensusem europejskim w sprawie rozwoju z 2005 roku i innymi politykami Unii, zwłaszcza polityką sąsiedztwa.

*

*   *

Rada Europejska wzywa Parlament Europejski, Radę, Komisję i państwa członkowskie, każde we własnym zakresie, do podjęcia decyzji niezbędnych do wdrożenia niniejszego paktu z myślą o opracowaniu wspólnej polityki w zakresie imigracji i azylu. Program, który w 2010 roku zastąpi program haski, pozwoli na dalsze przekształcanie założeń paktu w konkretne działania.

Postanawia organizować na swoim forum coroczną debatę na temat polityki w zakresie imigracji i azylu. W tym celu wzywa Komisję do przedstawiania Radzie corocznego sprawozdania, którego podstawę stanowić będą w szczególności informacje od państw członkowskich, a w stosownych przypadkach także propozycje zaleceń dotyczących wdrażania – zarówno przez Unię, jak i jej państwa członkowskie – niniejszego paktu i programu, który zastąpi program haski. Ponadto dzięki tej corocznej debacie Rada Europejska będzie miała możliwość uzyskiwania informacji o najważniejszych zmianach, jakie poszczególne państwa członkowskie planują w ramach ich polityki w zakresie imigracji i azylu.

Aby odpowiednio przygotować się do tej debaty, Rada Europejska zwraca się do Komisji o zaproponowanie Radzie metody monitorowania.

Na koniec Rada Europejska ponownie potwierdza, że na zaspokojenie potrzeb związanych z politykami w zakresie imigracji i azylu oraz wdrożenie podejścia globalnego do kwestii migracji konieczne są odpowiednie zasoby.